



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **M. Š.**, zast. Mgr. Petrem Mimochodkem, advokátem, se sídlem LEGALE AK Mimochodek & spol. s r.o., Praha 4, Nuselská 375/98, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, **za účasti:** I. V. D. KUKA, a. s., se sídlem Vinohradská 1789/40, Praha 2, zastoupená JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem Vodičkova 17, Praha 1, II. PhDr. V. M., III. Ing. J. Č., oba zastoupeni JUDr. Martinem Smrkovským, advokátem, se sídlem Lucemburská 13, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2015, č. j. 10 A 63/2013 - 192,

**t a k t o :**

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2015, č. j. 10 A 63/2013 - 192, **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2013, č. j. MMR-40207/2012-83/2653, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního (dále „Magistrát“) ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. S-MHMP 1005544/2012/OST/DI/Ne, a to tak, že z výroku rozhodnutí byl za textem „M. Š.“ vypuštěn text „nar. X“, dále byl vypuštěn text „a věc vrací stavebnímu úřadu“ a dále byl výrok doplněn o nový odstavec s údaji o účastnících řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Citovaným rozhodnutím Magistrátu bylo zrušeno pravomocné rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby (dále jen stavební úřad) ze dne 10. 8. 2011, č. j. UMCP1 108743/2011, sp. zn. S UMCP1/106410/2011/VÝS-Bu-4/163, kterým stavební

úřad podle § 135 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“), nařídil stěžovateli, jakožto vlastníku stavby čp. 163 v katastrálním území Hradčany provedení nutných zabezpečovacích prací a podle § 141 odst. 1 stavebního zákona nařídil vlastníkům sousedních staveb (osobám zúčastněným) strpět provádění udržovacích prací na této stavbě v nezbytně nutném rozsahu.

## I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

Stavební úřad dne 10. 8. 2011 rozhodl, že „stavba Praha - Hradčany čp. 163, Úvoz 18, na pozemku parc. č. 151 v katastrálním území Hradčany, jejímž vlastníkem je M. Š., V. 24, svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, avšak není nutné ji neodkladně odstranit; podle § 135 odst. 2 stavebního zákona nařídil vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací; zároveň stavební úřad podle § 141 odst. 1 stavebního zákona nařídil osobám zúčastněným na řízení (viz výše) povinnost strpět provádění udržovacích prací na stavbě, které mohou zasáhnout do jejich práv, a to v nezbytně nutném rozsahu. Proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno odvolání, nabylo tak právní moci.

Osoby zúčastněné na řízení (vlastníci sousedních nemovitostí) následně podaly podnět k přezkoumání pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že se nejedná o nutné zabezpečovací práce, ale o práce, které by vyžadovaly stavební povolení, přitom s vlastníky sousední nemovitosti nebylo jednáno.

Dne 24. 8. 2012 bylo vydáno usnesení o zahájení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu, které bylo doručeno stěžovateli do vlastních rukou dne 31. 8. 2012; téhož dne bylo doručeno i osobám zúčastněným na řízení. Odvolání proti tomuto usnesení podala stěžovatelka dne 6. 9. 2012, poté prostřednictvím advokáta (na základě plné moci ze dne 18. 9. 2012) je doplnila dne 26. 9. 2012. Odvolání bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2012 zamítnuto; výrok napadeného usnesení byl doplněn o nový text s uvedením data narození a adresy stěžovatelky jako účastnice přezkumného řízení, jakožto právní nástupkyně M. Š., nar. X. Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, která byla usnesením městského soudu ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 9A 29/2013, odmítnuta.

V přezkumném řízení Magistrát rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, zrušil, a to s účinky k právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný neshledal důvodné; důvodem změny ve výroku, kterou žalovaný provedl, bylo formální pochybení Magistrátu spočívající v neúplném označení účastníků přezkumného řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu; v daném případě ve výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 absentuje datum narození fyzické osoby (M. Š.); uvedené pochybení podle žalovaného nicméně ve vztahu k určitosti výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu je o to závažnější, že na dané adrese bydlí dvě fyzické osoby stejného jména a příjmení (matka, dcera). Pokud jde o vymezení rozsahu zabezpečovacích prací, žalovaný poukázal na nevypovídající schopnosti předložené projektové dokumentace o stavebním úřadem

pokračování

tvrzeném havarijním stavu předmětné nemovitosti; v tomto směru přisvědčil Magistrátu. Pochybení Magistrátu, které žalovaný rovněž napravil, shledal v tom, že vedle zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 pro jeho rozpor s právními předpisy, současně věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Podle žalovaného stavební úřad porušil ve vztahu k oběma výrokům rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 § 46 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 192 odst. 1 stavebního zákona. V důsledku tohoto porušení právních předpisů, tj. že stavební úřad neoznámil účastníkům obou správních řízení, vedených z moci úřední, tj. řízení dle § 135 odst. 2 a dle § 141 odst. 1 stavebního zákona, jejich zahájení, nedošlo k jejich zahájení, a tedy není možné vedle zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 (které nemělo, resp. nemohlo být vzhledem k výše uvedenému porušení právních předpisů vůbec vydáno) věc vrátit stavebnímu úřadu k dalšímu řízení; v této části rozhodnutí Magistrátu proto změnil.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu; v ní namítla zejména záměnu v účastnících přezkumného řízení, neúplné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné právní posouzení; uvedla, že od vydání rozhodnutí stavebního úřadu z 10. 8. 2011 do zahájení přezkumného řízení 24. 8. 2012 byla realizována podstatná část nařízených zabezpečovacích prací, jak jsou v rozhodnutí specifikovány v celkem 29 bodech. V důsledku toho došlo, pokud jde o předmět řízení, k podstatné a zásadní změně; dům čp. 163 přestal ohrožovat zdraví a životy osob nebo zvířat a jako stavba byl přiveden do stavu statické stabilizace, vybavený ochranou proti povětrnostním vlivům; touto skutečností se správní orgán vůbec nezabýval a vůbec se ani nepokusil skutečný stav nemovitosti ohledáním zjistit; podstatné ve věci je, že realizací zabezpečovacích prací došlo k faktické změně na domě čp. 163 v tom smyslu, že tento dům, který při zahájení zabezpečovacích prací byl ve stavu, kdy mu hrozila samovolná demolice, byl k datu 25. 9. 2012, kdy správní orgán rozhodl ve věci samé, v podstatě staticky stabilizován, a to za vynaložení značných finančních prostředků. Bez ohledu na ostatní námítky dále uvedla, že v přezkumném řízení nebylo prokázáno, že by kterýkoliv z 29 bodů přezkoumávaného rozhodnutí nebyl subsumovatelný pod §135 stavebního zákona (pojem nutné zabezpečovací práce) a v přezkumném řízení k žádnému z těchto bodů nebyl proveden nebo prezentován důkaz, ze kterého by bylo možné usuzovat, že kterýkoliv z těchto bodů nebyl realizací nutných zabezpečovacích prací. Vyslovila nesouhlas s částí výroku napadeného rozhodnutí, jímž byl zrušen výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o tom, že se věc vrací stavebnímu úřadu; úvaha žalovaného podle ní potvrzuje zaujetí pro určitý způsob rozhodnutí, které je zcela odpoutáno od zásady rovnosti účastníků řízení. Zdůraznila, že v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, měla postavení dotčené osoby ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a cit. rozhodnutím jí byly uloženy rozsáhlé povinnosti, jejichž účelem bylo odstranění havarijního stavu na domě čp. 163, a neměla nejmenší pochybnosti o tom, že toto rozhodnutí je v plném souladu s právními předpisy. Výhrady, které v tomto směru vznesl Magistrát nebo žalovaný, jsou nepřesvědčivé, stavebnímu úřadu jsou více méně vytýkány formálnosti a tyto výtky nemají oporu ve správním řádu a stavebním zákoně. Režim zabezpečovacích prací ve smyslu §135 stavebního zákona je koncipován tak, aby v případě havarijních stavů umožňoval operativní postup, což zcela jednoznačně vyplývá z odstavce 5 cit. ustanovení, podle něhož nutné zabezpečovací práce může stavební úřad nařídit i bez předchozího projednání s vlastníkem stavby. Argumentem a maiore ad minus lze dospět k závěru, že se to týká i dotčených osob, odlišných od vlastníka. Poukázala dále

na nedodržení lhůty pro zahájení přezkumného řízení, a nesprávnosti při doručování v důsledku opomenutí právního zastoupení a na absenci poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu; k posledně uvedenému poukázala na to, že skutečný stavebně technický stav domu čp. 163 je stavem, k němuž cílilo rozhodnutí z 10. 8. 2011, tj. odstranění ohrožení zdraví nebo života osob nebo zvířat. To je ve prospěch nejen vlastníka domu čp. 163, nýbrž i ve prospěch sousedících nemovitostí a z tohoto aspektu je třeba poměřovat i otázku určení účinku rozhodnutí podle § 99 odst. 2 správního řádu. Takto ovšem Magistrát ani ministerstvo nepostupovalo a nejen, že si nezjistilo skutečný stav věci, ale dokonce ani nezhodnotilo listinné důkazy správního spisu.

Městský soud neshledal žalobní námitky, které fakticky stěžovatelka vznesla již v odvolání, důvodné a žalobu zamítl.

Stran namítané záměny účastníků odkázal městský soud na rekapitulovaný obsah správního spisu: usnesení o zahájení přezkumného řízení, tedy úkon, jímž se zahajuje řízení, bylo adresováno „M. Š., bytem V. 24, P.“, a to v souladu s tím, jak byl označen adresát povinnosti plynoucí z rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací; z obsahu doručky (zjevná totožnost podpisu) vyplývá, že usnesení převzala stěžovatelka a svou procesní reakcí (podání odvolání) zjevně osvědčila, že neměla pochybnost o tom, že právě ona je účastníkem řízení. Ve správním spisu, který byl soudu předložen, není jakýkoliv doklad o tom, že by usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo doručováno její dceři. V rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012 pak žalovaný pouze upřesnil označení účastníků řízení a stěžovatelku identifikoval datem narození a uvedením údaje, že jde o právní nástupkyni předchozího vlastníka předmětné nemovitosti (dcera totožného jména a příjmení). Tento úkon dle soudu nelze považovat za jakoukoliv záměnu účastníků řízení, neboť od počátku bylo přezkumné řízení zjevně vedeno se stěžovatelkou, nikoliv s jinou osobou. Městský soud neshledal důvodné ani námitky ohledně tvrzeného nedodržení lhůty podle § 96 správního řádu ani ohledně nepřislušnosti správního orgánu, který přezkumné řízení prováděl. K namítanému opomenutí právního zastoupení stěžovatelky a v důsledku toho nesprávnému doručování městský soud poukázal na to, že zmíněná vada měla podle obsahu žalobní námitky stíhat usnesení o zahájení přezkumného řízení, jež však není předmětem žaloby. Jde tak o námitku míjející s předmětem soudního přezkumu vymezeného žalobou (věcně se jí ostatně zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012); nadto stěžovatelka nijak nespecifikuje, jaký vliv měla mít tato namítaná vada na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí jemu předcházejícího. Městský soud s odkazem na § 96 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v přezkumném řízení soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání, nepřisvědčil ani námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu (správní orgány nezhodnotily skutkový stav existující k datu vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, zejm. to, že do zahájení přezkumného řízení 24. 8. 2012 byla realizována podstatná část nařízených zabezpečovacích prací, tedy že došlo k podstatné a zásadní změně, neboť dům čp. 163 přestal ohrožovat zdraví a životy osob nebo zvířat a jako stavba byl přiveden do stavu statické stabilizace, vybavený ochranou proti povětrnostním vlivům). S odkazem na § 99 odst. 2 správního řádu městský soud neshledal důvodné ani námitky stěžovatelky ohledně zpětných účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení k právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Co se týče namítané vady výroku rozhodnutí v části (ne)vrácení věci stavebnímu úřadu, konstatoval městský

pokračování

soud, že zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci příslušnému orgánu připadá v úvahu zásadně pouze tehdy, pokud přezkumný orgán po posouzení spisového materiálu podle § 96 odst. 2 správního řádu zjistí, že nelze nápravy dosáhnout změnou rozhodnutí, neboť jsou zde závažné nedostatky při zjišťování stavu věci, které nelze v přezkumném řízení napravit, nebo je rozhodnutí pro svou nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, přičemž lze předpokládat, že tyto nedostatky bude možné v novém řízení odstranit. Zrušení přezkoumávaného rozhodnutí bez dalšího je tedy zcela legitimní reakcí přezkumného orgánu na situace, kdy je přezkoumávané rozhodnutí nezákonné, přičemž příčiny této nezákonnosti již nelze odstranit; v případě nezákonnosti rozhodnutí podle § 135 odst. 2 stavebního zákona je tak zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení bez dalšího příležitým řešením. Ohledně namítané absence správního uvážení a (ne)poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu městský soud uvedl, že obsahově byly tyto námitky v zásadě vypořádány již ve vztahu k druhé žalobní námitce, tedy ve vztahu k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu v přezkumném řízení. Okolnosti, na něž stěžovatelka poukazuje, nejsou z hlediska § 99 odst. 2 správního řádu dle soudu relevantní, rovněž tak nejsou relevantní ve vztahu k hlediskům, podle nichž se rozhodnutí v přezkumném řízení přezkoumává.

## II. Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila shodné námitky jako v žalobě, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“); konkrétně namítá záměnu v osobách účastníků řízení, nedodržení lhůty podle § 96 správního řádu a vady přezkumného řízení, opomenutí zastoupení stěžovatelky v řízení, neúplné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné právní posouzení, a vadnost výroku rozhodnutí žalovaného o zpětných účincích a o (ne)vrácení věci.

Stěžovatelka stran záměny osob účastníků řízení předesílá, že tyto námitky nepředstavují sice meritum kasační stížnosti, nicméně se jimi zabývá zejména proto, že postup žalovaného v této otázce příkladně demonstruje jeho neobjektivitu. Soud nicméně dle jejího názoru pochybil v hodnocení toho, jaké má taková záměna v osobě účastníka řízení z hlediska § 96 odst. 1 správního řádu důsledky. Správním orgánům nebylo zřejmé až do 17. 12. 2012, kdo je účastníkem řízení z titulu vlastnictví k nemovitosti, které se řízení týká; to bylo najisto postaveno až rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 12. 2012, tedy až po lhůtě stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu. Soud se dle stěžovatelky nadto zabýval pouze tím, zda byla dodržena subjektivní dvouměsíční lhůta, nikoli již však tím, zda byla dodržena lhůta objektivní – to v souvislosti s námitkou, ohledně toho, že v procesu doručování Magistrát ignoroval skutečnost, že stěžovatelka byla od 1. 11. 2011 zastoupena zmocněncem; to se stalo až poté, co rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací nabylo právní moci, takže zcela zřejmě směřovala jemu udělená plná moc až na další řízení. Správní orgán dle stěžovatelky porušil § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého s výjimkou případu, kdy má zastoupený něco v řízení vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci a doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt. Podle rozhodnutí Magistrátu ze dne 24. 8. 2012 neměla stěžovatelka nic osobně vykonat, a proto platí, že mělo být doručeno jejímu zástupci; pokud bylo doručováno jí, nemělo to vliv na běh lhůt. Tedy ani jednoleté lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu. Tato uplynula dne 7. 9. 2012

(dne 7. 9. 2011 nabylo rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 o nutných zabezpečovacích pracích právní moci – pozn. soudu). K prekluzi měl přihlížet správní orgán i soud z moci úřední. Soud si dle stěžovatelky byl vědom těchto uvedených pochybení (nerespektování zastoupení a záměny účastníků), když na str. 17 uvádí: „i když obecně doručování v rozporu s obsahem plné moci účastníků řízení představuje porušení procesního předpisu, je nutno zdůraznit, že podle § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s. je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Jednoletá lhůta stanovená v § 96 odst. 1 správního řádu je propadná a nelze ji prodloužit. S ohledem na to jsou úvahy soudu o tom, zda pochybení v doručování, a v důsledku toho prekluze, mohlo či nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nepřipadné. Nezákonnost je dána již tím, že kogentní ustanovení zákona o lhůtě bylo porušeno.

Další námitky směřuje stěžovatelka k nesprávnému zjištění skutkového stavu. Dle stěžovatelky soud interpretuje příslušná ustanovení správního řádu zcela izolovaně, zejm. přehlíží § 94 odst. 5, podle něhož při rozhodování v přezkumném řízení, je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Stěžovatelka podle rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 realizovala prostřednictvím zhotovitele podstatnou část z 29 nařízených úkonů s tím výsledkem, že dům ohrožený samovolnou demolicí přivedla do stavu, kdy je u něj zajištěna mechanická odolnost a spolehlivost zděných konstrukcí s tím, s realizací rozhodnutí byla současně zvýšena odolnost sousedních domů čp. 162 a čp. 164, což vyplývá ze znaleckého posudku znalce Ing. Jana L. Bedrníčka. Stěžovatelka poukazuje na to, že i v rámci prověřování trestního oznámení, které podala proti ní a proti pracovníkům stavebního úřadu V.D. DUKA, a.s., podal znalecký ústav TRIGON, s.r.o. znalecký posudek, z něhož mimo jiné vyplývá závěr, že provedené práce v 1. až 4. nadzemním podlaží domu lze považovat za součást potřebného zabezpečení. Stěžovatelka má za to, že bylo povinností správních orgánů v přezkumném řízení zkoumat dle § 99 odst. 2 správního řádu okolnosti případu v tom smyslu, zda neodůvodňují, aby účinky rozhodnutí nebyly stanoveny ke dni právní moci rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Stěžovatelka poukazuje na to, že byla adresátem povinností, které jí byly z moci úřední nařízeny, byla povinna je realizovat, a to tím spíše za situace, kdy byla ze strany správního orgánu stran provedení zabezpečovacích prací urgována. Stěžovatelka byla tedy v dobré víře ve správnost a zákonnost vydaného rozhodnutí, dle kterého byla povinna postupovat, a také tak činila.

Stěžovatelka uvedla, že žalovaný zcela pominul „Technickou zprávu“ vypracovanou pracovníci odboru Magistrátu Ing. E. N. a posunul ji pouze do úrovně konceptu rozhodnutí. Vypracování technických zpráv ve správním řízení, které se týká provádění staveb, je pravidlem a slouží jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu; pokud ji žalovaný vůbec nehodnotil, nepřipustil zjišťování okolností případu ve smyslu § 99 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatelka poukazuje rovněž na posudek ing L., z něhož vyplývá havarijní stav domu; s jehož závěry se nevypořádal žalovaný ani soud. Stěžovatelka poukazuje i na to, že havarijní stav domu byl účastníkům řízení i správním orgánům z předchozích řízení

pokračování

vedených již v roce 2007 s původními vlastníky Ing. R. a Ing. K. dostatečně znám, a to i z moci úřední.

Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že byly dány veškeré materiální podmínky pro nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací. Nicméně ani žalovaný ani soud z hlediska splnění či nesplnění relevantních skutečností nic neuvádí a rozhodnutí odůvodňují odkazem na úplnost, resp. neúplnost správního spisu a existenci, či neexistenci kontrolní prohlídky stavby podle § 135 odst. 4 stavebního zákona. Pokud byl ve správním spise relevantní doklad o havarijním stavu (statický posudek Ing. L. – příloha S žaloby), odmítl soud takový důkaz s odkazem na to, že není uveden ve spisovém přehledu a že stavení úřad o něj jako o podklad své rozhodnutí neopřel; závěr znalce, co do díkce, se přitom naprosto kryje s jedním z důvodů, pro které stavební úřad nařídil provedení zabezpečovacích prací, soud zcela přehlédl díkci shodnou se závěrem posudku, v rozhodnutí stavebního úřadu: „*objekt jako celek jednoznačně vykazuje havarijní stav – jedná se o stav aktuálního ohrožení života a zdraví osob. V případě zřícení střech a pádu prvků na konstrukce nižších podlaží by mohlo dojít k zřícení celého objektu...*“ Touto citací je dle stěžovatelky vyvrácen závěr soudu, že stavební úřad nevzal posudek Ing. L. jako podklad pro své rozhodnutí.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem soudu, podle kterého „*z hlediska závěru zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí je tak zcela irrelevantní stav, jaký nastal po vydání přezkoumávaného rozhodnutí (včetně stavu, který byl způsoben jeho realizací). Námitka žalobkyně, že žalovaný a správní orgán I. stupně nepřihlédl k tomu, že došlo k zásadní změně ve stavebně technickém stavu předmětného objektu, je tedy zcela nepřijatelná.*“ Stěžovatelka naopak s přihlédnutím k § 99 odst. 2 správního řádu považuje tuto námitku za velmi případnou.

Stěžovatelka vyčítá správním orgánům a potažmo i městskému soudu, že se nezabývaly otázkou, v jakém rozsahu připadá v úvahu zrušení rozhodnutí o provedení nutných zabezpečovacích prací (§ 97 správního řádu umožňuje přezkoumávané rozhodnutí zrušit nebo změnit pouze částečně). Správní orgány ani soud neprovedly kontrolní prohlídku, resp. ohledání domu „U tří andělů“; podstatná část úkonů vyjmenovaných v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 byla realizována a je spojena se statickou stabilizací domu. Soud odmítl provedení důkazu v mezidobí zpracovanými znaleckými posudky, které se těmito aspekty zabývají a ani jinak nebyl zjišťován skutečný stav domu; nebyl zjištěn správný skutkový stav, což se nutně promítlo i do nesprávného právního posouzení věci.

Stěžovatelka se rovněž dovolává § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; to se v daném případě týká zejména realizace stropů, které byly provedeny v podstatě stejnou technikou, avšak šetrnější technologií, než jaká se uplatnila v případě rekonstrukce domu čp. 162 ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení (b,c), které jsou nyní samy iniciátory přezkumného řízení; komparaci pro takový postup navrhla stěžovatelka již v žalobě; soud však poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 neprovedl a námitku označil za irrelevantní v tomto řízení.

Ohledně výroku stran (ne)vrácení věci stěžovatelka poukazuje na závěr soudu na str. 21 napadeného rozsudku; soud zde uvádí, že stěžejním důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí v posuzované věci byl „absolutní nedostatek skutkových zjištění potřebných pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí“; k tomu však dále dodává, že obecně by takový důvod mohl být podnětem pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci příslušnému správnímu orgánu, předmětem přezkumu je však rozhodnutí podle § 135 odst. 2 stavebního zákona, tedy rozhodnutí, které je vázáno k okamžitému stavu stavby. Dále soud uvádí, že zároveň jde o opatření, jež má docílit odstranění nějakého v přítomné době existujícího ohrožení, a že v takovém případě je z povahy věci vyloučeno, aby byl s odstupem v řádu let zjišťován stav, který již neexistuje, a aby bylo vydáno rozhodnutí ukládající opatření, jež s ohledem na aktuální stav již nemusejí být vůbec účinná. Stěžovatelka má za to, že z takto formulovaných úvah soudu ještě více vystupuje do popředí nutnost zjišťování stavebně technického stavu domu, který byl docílen na základě autoritativního rozhodnutí stavebního úřadu o provedení nutných zabezpečovacích prací, byť ne zcela realizovaných. Z úvah soudu se naopak podává, že vlastně celé přezkumné řízení bylo samoučelné a bez potence jakéhokoli vlivu do reality. Stěžovatelka však byla až dosud existencí tohoto řízení enormně zatěžována a výsledek přezkumného řízení má pro ni ten důsledek, že po dobu tří let nemůže dům ve svém vlastnictví ani opravit, natož užívat. Za této situace pak pokládá otázku, na kolik pro správní orgány, které přezkumné řízení vedly, platí § 4 správního řádu, podle něhož je veřejná správa službou veřejnosti a proč soud samoučelnost řízení nevzal v potaz.

Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

### III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožnil se závěry městského soudu. K námitkám týkajícím se nedodržení lhůty podle § 96 správního řádu uvedl, že podle § 46 odst. 1 správního řádu je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Za situace, kdy usnesení Magistrátu o zahájení přezkumného řízení bylo doručeno stěžovatelce jako účastnici správního řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, jak sama ve svém odvolání podaném dne 6. 9. 2012 (tj. ještě před uplynutím roční lhůty stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu) proti tomuto usnesení, výslovně potvrdila, byla díkce § 96 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu nepochybně naplněna. Na tom nemůže změnit nic ani námitka ohledně nedoručení usnesení jejímu zástupci; s námitkou stran doručování se žalovaný vypořádal již ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012, na které odkazuje. V dalším se ztotožňuje s městským soudem v tom, že i kdyby při doručování došlo k porušení § 34 odst. 2 správního řádu, k čemuž však s odkazem na obsah rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012 nedošlo, nejednalo by se o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2013, zejména za situace, kdy stěžovatelka uplatnila proti usnesení o zahájení přezkumného řízení řádné odvolání.

pokračování

Co se týče námitek ohledně neúplného zjištění skutkového stavu věci a nesprávného právního posouzení, které stěžovatelka spatřuje v tom, že při rozhodování v přezkumném řízení nebyl brán v potaz § 99 odst. 2 správního řádu, žalovaný poukazuje na to, že stěžovatelce rozhodnutím stavebního úřadu žádná práva nabytá v dobré víře nevznikla, tudíž ani aplikace § 94 odst. 5 správního řádu není na místě. Žalovaný se stran aplikace § 99 odst. 2 správního řádu ztotožňuje s městským soudem v tom, že primární povinností správního orgánu, v případě, že ruší nebo mění rozhodnutí ukládající povinnost, určit právní účinky rozhodnutí zpětně, neboť smyslem je šetřit subjektivní práva osob, do nichž bylo zasaženo nezákonným rozhodnutím závažným způsobem. Pouze za situace, kdyby okolnosti případu odůvodňovaly jiné řešení, jako např. kdyby se stěžovatelka ocitla zrušením rozhodnutí s právními účinky zpětně od právní moci zmiňovaného rozhodnutí v méně výhodné pozici, než kdyby bylo rozhodnutí zrušeno s právními účinky ode dne právní moci rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, bylo by možné určit právní účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne jeho právní moci. V případě stěžovatelkou namítané realizace podstatné části provedených prací se o takovou okolnost nejedná, zejména za situace, kdy se zrušením rozhodnutí stavebního úřadu provedené stavební úpravy dostaly do režimu § 129 stavebního zákona, v rámci něhož může stěžovatelka požádat o jejich dodatečné povolení. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ad a) vyjádřila souhlas s napadeným rozsudkem a považuje ho za souladný se zákonem. K námitce stran záměny v účastnících řízení poukazuje na její účelovost; za situace, kdy stěžovatelka vznesla v přezkumném řízení námitku týkající se záměny účastníků, upřesnil žalovaný text rozhodnutí tak, že označil datem narození na straně jedné účastníka řízení v době vydání rozhodnutí, jímž byly nařízeny zabezpečovací práce, na straně druhé účastníka, s nímž je vedeno přezkumné řízení. K vydanému rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení zabezpečovacích prací podotkl, že v něm jako účastník byla označena M. Š., V. 24, P.; žádným údajem o datu narození nebyla identifikována; rovněž v usnesení o zahájení přezkumného řízení byl účastník označen zcela shodně (bez data narození); v bodě I. výroku je sice uvedena M. Š. nar. X, a to však nikoli jako účastník řízení, ale jako osoba, vůči níž byly nařízeny zabezpečovací práce, tedy pouze citace části výroku přezkoumávaného rozhodnutí. Stěžovatelce bylo usnesení o zahájení přezkumného řízení doručeno, což nepopírá. Pokud tvrdí stěžovatelka, že mělo být usnesení o zahájení přezkumného řízení doručeno jejímu zástupci, již z povahy věci nemohla mít žádného procesního zástupce, neboť přezkumné řízení se zahajuje vydáním usnesení z moci úřední; do doby vydání takového usnesení zde tedy žádné řízení není, žádnému z účastníků nevznikají žádná práva a povinnosti a nemůže ani v neexistujícím řízení udělit procesní plnou moc. Pokud stěžovatelka tvrdí, že plnou moc udělila po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, je opět z povahy věci nemožné, aby tuto plnou moc udělila v řízení o nařízení zabezpečovacích prací, které již pravomocně skončilo. Odkaz stěžovatelky na § 34 odst. 2 správního řádu je tak nemístný, neboť v době zahájení řízení zde nebyla plná moc pro dané řízení. Naopak měla-li by se plná moc vztahovat i na nové řízení, tj. řízení o přezkumu, musela by splňovat náležitosti § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Pokud jde o dodržení lhůty pro zahájení přezkumného řízení, poukazuje osoba zúčastněná na to, že tato lhůta je stanovena jako lhůta pro vydání, a nikoli doručení usnesení, přičemž vydáním rozhodnutí se rozumí ve smyslu § 71 správního řádu

předání rozhodnutí k doručení; usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo k doručení předáno zcela zjevně v roční lhůtě.

Ohledně neúplného zjištění skutečného stavu a nesprávného právního posouzení, poukazuje na to, že rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací bylo vydáno výlučně na základě dohody se stavebním úřadem z důvodu obejití zákona; dům bez jakýchkoli zjištění byl prohlášen za nebezpečný a v rámci nařizovacích prací bylo cílem jej nikoli staticky zajistit, ale v zásadě celý téměř zbourat a vystavět nový mající s domem původním pouze společnou část vnějších obvodových zdí a dvě klenby. Stav domu, v němž se nacházel v roce 2010 a 2011, resp. ještě před započatím stavební činnosti stěžovatelky v roce 2012, je podrobně popsán ve stanovisku Národního památkového ústavu - *Vyjádření k přípustnosti provedení stavebních úprav čp. 163 „Dům U tří andělů“*, vypracovaném k žádosti Ministerstva kultury dne 26. 10. 2015. Zároveň vyjádření obsahuje podrobný popis současného stavu domu, včetně popisu nenávratně zničených konstrukcí, navýšení domu, rozšíření oproti původním rozměrům a konstatování, že ke statickému narušení konstrukcí došlo až v důsledku zásahu stěžovatelky. Rovněž již dne 25. 2. 2010 při místním šetření projektant společnosti Faber Project s.r.o. ing P. výslovně konstatuje, že bylo provedeno statické zajištění objektu; tedy v únoru 2010 byl objekt staticky zajištěn, přičemž od té doby nedošlo s výjimkou zásahů ze strany vlastníků domu čp. 163 k ničemu, co by nemovitost degradovalo a vedlo k jejímu opětovnému ohrožení samovolným zřícením. Určení právních účinků rozhodnutí žalovaného považuje za zcela souladné se zákonem; konstatuje, že v současně probíhajícím řízení o odstranění stavby, resp., jejím dodatečném povolení, bude nyní zkoumáno, které stavební práce lze zachovat, tedy je dodatečně povolit, které nikoli a bude třeba je odstranit či nahradit jinými, a to při respektování předpisů památkové péče a práv vlastníků okolních staveb. Ke stěžovatelkou tvrzenému zásahu do jejích práv nabytých na základě rozhodnutí stavebního úřadu, osoba zúčastněná na řízení uvádí, že stěžovatelka zcela pomíjí práva ostatních účastníků řízení; použitím nevhodných materiálů a technologií stěžovatelka přímo ovlivnila okolní stavby způsobem, jež pravděpodobně povede k další degradaci okolních staveb (narušení nosných konstrukcí v důsledku nerovnoměrného pnutí původních a nových materiálů, změna zavodnění stavby zemní a srážkovou vlhkostí v důsledku nevhodného odizolování stavby, apod.); je zde dán jasný nepoměr tvrzených práv stěžovatelky k veřejnému zájmu na ochranu památek, zachování kulturního bohatství a práv okolních vlastníků staveb. Osoba zúčastněná na řízení poukazuje rovněž na to, že dům je od roku 2015 nabízen k prodeji, přičemž zájemci nejsou informováni o probíhajících sporech a neexistenci platného stavebního povolení, přičemž cena nemovitosti má být 79 mil Kč.

Osoby zúčastněné na řízení a) a b) upozornily na možnou opožděnost podané kasační stížnosti, neboť z internetového výpisu „informace o průběhu řízení“ vyplývá, že k pravomocnému ukončení věci došlo 30. 9. 2015. Pro případ, že soud neshledá kasační stížnost opožděnou, osoby zúčastněné na řízení poukazují na svá podání učiněná vůči městskému soudu ze dne 24. 8. 2015 a na vyjádření k žalobě společnosti V. D. DUKA; poukazují rovněž na odborný posudek GR Národního památkového ústavu ze dne 26. 10. 2015, který současně přikládají (z posudku vyplynulo, že jej zadaly osoby zúčastněné na řízení dne 4. 2. 2015 k posouzení přípustnosti provedení stavebních úprav na nemovitosti čp. 163. – pozn. soudu); tento posudek dle nich jednoznačně prokázal

pokračování

nezákonnost stavebních zásahů a benevolentnost stavebního úřadu při nezákonných přestavbách. Tvrdí, že není pravdou, že rozhodnutí vydané stěžovatelce navazuje na rozhodnutí z 10. 12. 2010, jak se snaží stěžovatelka předeštit; z rozdílů těchto rozhodnutí je zjevná vstřícnost stavebního úřadu vůči stěžovatelce, když jsou nařízeny stavební práce, které však ze zákona vyžadují stavební povolení.

Osoby zúčastněné na řízení shodně navrhují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

#### IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat splněním podmínek řízení. Nemohl proto přehlédnout vznesenou námitku opožděnosti kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 15. 10. 2015, z příložené obálky adresované Nejvyššímu správnímu soudu opatřené razítkem advokátní kanceláře JUDr. Zderčíka bylo zjištěno, že k poštovní přepravě byla písemnost předána dne 14. 10. 2015. Ze správního spisu městského soudu bylo ověřeno, že rozsudek nabyt právní moci doručení posledního z účastníků řízení – konkr. stěžovatelce, resp. jejímu právnímu zástupci. Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky bylo zjištěno, že do datové schránky advokáta JUDr. Petra Zderčíka byl rozsudek dodán dne 29. 9. 2015, 15:32:16 hod, doručeno bylo ve středu 30. 9. 2015 v 09:08:25. Lhůta pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. tak uplynula ve středu dne 14. 10. 2015. Byla - li kasační stížnost v tento den předána k doručení prostřednictvím držitele poštovní licence, v souladu s § 40 odst. 4 s. ř. s. byla podána v zákonné lhůtě.

Nejvyšší správní soud poté, kdy ověřil splnění podmínek řízení, pristoupil k posouzení kasační stížnosti v rozsahu a z důvodů stěžovatelkou uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Za podstatné pro další posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud především vymezit, co je předmětem soudního přezkumu – rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací ze dne 10. 8. 2011. Úkolem žalovaného a potažmo městského soudu tak bylo zabývat se tím, zda v době vydání tohoto rozhodnutí existovaly relevantní zákonem stanovené podmínky pro jeho vydání, resp., zda bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; dále potom, zda v přezkumném řízení správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodnutí stavebního úřadu v přezkumném řízení zrušily, a zda tak učinily v zákonné lhůtě. Součástí přezkumu musí být dále rovněž úvaha o zákonnosti usnesení o zahájení přezkumného řízení.

Přezkumné řízení bylo zahájeno usnesením žalovaného ze dne 24. 8. 2012; v něm se konstatuje, že ze spisu a z rozhodnutí stavebního úřadu nelze zjistit, na základě jakých důkazů a dokazování stavební úřad dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro nařízení nutných prací a strpět opatření na sousedním pozemku a stavbě; dále žalovaný konstatoval, že dospěl k premise, že nařízení stavebního úřadu je v rozporu s § 135 odst. 2 a § 141 odst. 1 stavebního zákona a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, protože rozhodnutí není srozumitelné a určité; chybí odpovídající odůvodnění.

Úkolem správního orgánu (Magistrátu) v přezkumném řízení tudíž bylo, aby výše uvedené premisy zhodnotil, a vady, které byly rozhodnutí stavebního úřadu vytýkány, ve svém rozhodnutí reflektoval.

Nejvyšší správní soud jako první musel vypořádat vznesenou námitku prekluze práva zahájit přezkumné řízení. Stěžovatelka dovozuje nedodržení objektivní lhůty stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu ve spojení s nesprávným doručením usnesení o zahájení přezkumného řízení a opomenutím zastoupení stěžovatelky.

Podle citovaného ustanovení usnesení o zahájení přezkumného řízení **lze vydat** nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci. Stěžovatelka lhůtu jednoho roku činí spornou, neboť tato skončila 7. 9. 2012, přitom v této lhůtě nebylo doručeno jejímu právnímu zástupci; pokud bylo usnesení o zahájení přezkumného řízení doručeno přímo stěžovateli dne 31. 8. 2012, nemá toto doručení podle § 34 odst. 2 správního řádu dle stěžovatelky žádné účinky pro běh lhůt.

S námitkou prekluze, kterou stěžovatelka uplatnila v žalobě, se městský soud vypořádal co do splnění podmínek subjektivní lhůty, objektivní lhůtu však pominul, resp. v souvislosti s vypořádáním námitky opomenutého zastoupení (str. 17) uvedl, že *„zmíněná vada měla podle obsahu žalobní námitky stíhat usnesení o zahájení přezkumného řízení, jež však není předmětem žaloby. Jde tak o námitku míjející s předmětem soudního přezkumu vymezeného žalobou (věcně se jí ostatně zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012). ...Nadto stěžovatelka nijak nespecifikuje, jaký vliv měla mít tato namítaná vada na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí jemu předcházejícího.“* Předně nelze souhlasit s tím, že vznesená námitka nemohla mít žádný vliv na právě vedené řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného vydaném v přezkumném řízení, týkala-li se dodržení zákonné prekluzivní lhůty pro jeho zahájení, tedy základní podmínky řízení. Bylo povinností soudu se jí zabývat, a nikoli bez dalšího odkázat na řízení, v němž tato věc nebyla posuzována, neboť týž soud návrh stěžovatelky, kterým směřovala právě do rozhodnutí žalovaného ve věci zahájení přezkumného řízení, s odkazem na § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. a § 68 písm. e) s. ř. s. usnesením ze dne 30. 1. 2014, č. j. 9 A 29/2013 - 55, odmítl a věci se meritorně nezabýval.

Přezkoumává-li soud zákonnost správního rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, je povinen učinit součástí přezkumu rovněž i zákonnost správního aktu, kterým bylo přezkumné řízení zahájeno; to tím spíše, vyloučil-li takový správní akt, jehož přezkoumání soudem se stěžovatelka domáhala, ze soudního přezkumu.

Přezkumné řízení je správním řízením vedeným z moci úřední a jeho zahájení není v dispozici účastníků řízení. To však nic nemění na tom, že kritériem přezkoumávaného správního rozhodnutí v přezkumném řízení je pouze zákonnost přezkoumávaného správního aktu a řízení, které jeho vydání předcházelo. Pouze z takových důvodů, a v zákonem stanovené lhůtě, může správní orgán přezkumné řízení zahájit; zahájení a provedení řízení tak nemůže být projevem libovůle. Nelze totiž pominout, že vzhledem k tomu, že předmětem přezkumného řízení jsou zásadně taková správní rozhodnutí, která

pokračování

již nabyla právní moci, jde často o rozhodnutí, z nichž pro jejich účastníky vyplývají práva různého druhu a závažnosti, proto zákon rovněž předpokládá ohledně předmětu přezkumného řízení určitá omezení motivovaná ochranou práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu), plynoucí zejména z toho, že správní akty jsou nadány tzv. presumpcí správnosti.

Nejvyšší správní soud proto považoval za nutné korigovat závěry městského soudu stran (ne)případnosti námitek stěžovatelky směřujících k dodržení podmínek pro zahájení přezkumného řízení. Nicméně i přes závěr, který městský soud vyslovil, se námitkou nedodržení lhůty ve vztahu k neúčinnému doručení (opomenutému zastoupení) určitým, byť stručným způsobem i částečně nepřiléhavou argumentací vypořádal a jeho závěry ob stojí. Lze městskému soudu přisvědčit v tom, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech, neboť usnesení o zahájení přezkumného řízení jí bylo doručeno a podala proti němu v zákonné lhůtě odvolání (a poté i správní žalobu). Nicméně městský soud pominul dikci § 96 odst. 1 správního řádu, podle kterého je přezkumné řízení zahájeno **vydáním** usnesením o zahájení řízení, nikoli až jeho doručením. Co se rozumí vydáním rozhodnutí, stanoví § 71 odst. 2 správního řádu (předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“; ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení dle § 72 odst. 1; vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, nebo poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu).

V projednávané věci bylo usnesení o zahájení přezkumného řízení vydáno dne 24. 8. 2012, tedy před uplynutím objektivní lhůty.

Nejvyšší správní soud rovněž námitky stěžovatelky stran tvrzené záměny účastníků, jakož i neúčinnosti doručení z důvodu opomenutí zastoupení, neshledal důvodné a přisvědčil závěrům městského soudu.

Stěžovatelka byla od samého počátku účastníkem přezkumného řízení, jakož i řízení předchozího. Je pravdou, že stavební úřad v rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011, kterým nařídil provedení zabezpečovacích prací, neuvedl v rozhodnutí datum jejího narození, ale pouze adresu; nicméně i za situace, kdy stěžovatelka je shodného jména se svojí dcerou, která však na uvedené adrese nebydlela, stěžovatelka veškeré písemnosti převzala a rovněž v řízení zcela zjevně vystupovala jako vlastník nemovitosti, které se věc týká, nemohlo jít, jak uvedl Magistrát, o závažnou vadu rozhodnutí, která by zavaděla důvody nezákonnosti. Současně je pravdou, že poté postupnými „opravami“ činěnými v následných správních aktech, vznikla nepřehledná situace, kterou se stěžovatelka nyní snaží využít ke zpochybnění řízení a správního aktu, který z něj vyšel.

Z výpisu z katastru nemovitostí, který se ve spise nachází, vyplývá, že prvním vlastníkem nemovitosti se na základě smlouvy ze dne 18. 2. 2011 stala dcera stěžovatelky M. Š., (nar. X), bytem S. 1291/7, P.; právní účinky vkladu nastaly ke dni 25. 2. 2011. Na základě smlouvy darovací ze dne 3. 5. 2011 s účinky vkladu ke dni 6. 5. 2011 se stala novým vlastníkem nemovitosti stěžovatelka.

Ze správního spisu rovněž vyplývá, že výzvou stavebního úřadu ze dne 31. 10. 2011 ke zjednání nápravy (*ve lhůtě nejpozději do 3 dnů od obdržení výzvy zahájit zabezpečovací a udržovací práce v souladu s rozhodnutím sp. zn. S UMCP1/106410/2011/VÚS-Bu-4/163, ze dne 10. 8. 2011*), byla stěžovatelka jednoznačně označena i datem narození 18. 4. 1942.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že nebylo a není pochyb o tom, kdo byl vlastníkem domu a účastníkem řízení od samého počátku (tedy již v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu dne 10. 8. 2011); z nepřesností, jichž se správní orgány následně ve svých rozhodnutích dopouštěly, proto nelze dovozovat nezákonnost vydaných rozhodnutí.

Nelze přisvědčit ani námitce opomenutého zastoupení. Ve správním spise je založena plná moc ze dne 18. 9. 2012 udělená stěžovatelkou JUDr. Petru Zderčíkovi *k zastupování v přezkumném řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011*. Pokud tvrdí stěžovatelka, že mělo být usnesení o zahájení přezkumného řízení doručeno jejímu zástupci, již z povahy řízení zahajovaného ex offio nemohla mít pro řízení, jež je zahájeno až doručením usnesení účastníkům řízení, zástupce; do doby vydání takového usnesení zde tedy žádné řízení není, žádnému z účastníků nevznikají žádná práva a povinnosti a nemůže ani v neexistujícím řízení udělit procesní plnou moc pro zastupování v něm. Pokud se stěžovatelka dovolává plné moci udělené 1. 11. 2011, na základě které mělo být zástupci doručeno usnesení o zahájení přezkumného řízení, tato byla udělena stejnému zástupci k zastupování „*ve stavebním řízení o provedení nutných zabezpečovacích prací, které se týká domu čp. 163, zapsaného (...), vedeného u odboru výstavby a Úřadu Městské části Praha 1 pod sp. zn. UMCP1/106410/2011/VÝS-Bu-4/163*“. Nicméně je nutno dodat, že toto (konkrétně vymezené) řízení skončilo nabytím právní moci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, plná moc byla tedy udělena až po skončení tohoto řízení. Stěžovatelka de facto tvrdí, že uvedená plná moc se vztahovala i na jakákoli v budoucnu vedená řízení (v době udělení plné moci dne 1. 11. 2011 nebylo přezkumné řízení zahájeno). Nicméně této konstrukci neodpovídá následný krok stěžovatelky, která udělila dne 18. 9. 2012 témuž zástupci novou plnou moc k zastupování, která je rovněž plnou mocí speciální. Byť se tedy přezkumné řízení týká opět shodného předmětu – rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 (byť v jiné fázi řízení), považovala stěžovatelka za nutné nové udělení plné moci; tím fakticky popírá své argumenty o účinnosti plné moci ze dne 1. 11. 2011 pro všechna následná řízení. Odkaz stěžovatelky na § 34 odst. 2 správního řádu je tak nemístný; měla-li by se totiž plná moc z uvedeného data vztahovat i na nové řízení, tj. řízení o přezkumu, musela by splňovat náležitosti § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, tj. musela by být udělena *pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu*. Tyto náležitosti však plná moc ze dne 1. 11. 2011 zcela zjevně nesplňovala.

Nejvyšší správní soud bez ohledu na níže uvedené přezkoumal výše uvedené námitky stěžovatelky, které neshledal důvodné. Jejich posouzení totiž nebránilo další vady, které Nejvyšší správní soud shledal (níže), a které vedly ke zrušení napadeného rozsudku pro jeho nepřezkoumatelnost.

pokračování

Nejvyšší správní soud považuje za nutné předeslat, že nikterak nepřehlédl informace podávající se ze spisu ohledně posuzované nemovitosti (probíhající řízení o odstranění stavby, resp. její dodatečné povolení), jakož ani ostatní skutečnosti, které nastaly ex post, a nikterak nepřehlíží stanoviska orgánů památkové péče, jakož ani ostatní aspekty spojované se samotným řízením před stavebním úřadem, na něž upozorňují osoby zúčastněné na řízení ve svých vyjádřeních.

Nejvyšší správní soud nicméně nemůže odhlédnout od zásad, na kterých je správní soudnictví založeno; podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci v tomto kasačním řízení projednávané je tak zcela bez významu skutečnost, zda, a jakým způsobem stěžovatelka případně překročila rozsah prací stanovený jí v rozhodnutí, a v jakém stavu se dům v současné době nachází a jaké práce a jakým způsobem na něm byly provedeny. Tyto skutečnosti by byly zcela jistě relevantní pro případná jiná řízení (viz např. § 178 stavebního zákona, apod.), nikoli však pro zodpovězení otázky důvodnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací, resp. zákonnosti rozhodnutí žalovaného vydaného poté. Námitky a argumentace, jakož např. i předložený posudek NPÚ z roku 2015, a jiné dokumenty uplatněné v tomto ohledu osobami zúčastněnými, jakož i argumentace žalovaného a závazná stanoviska NPÚ, nacházející se ve spise, jsou zcela nepřipadné (vyjma skutečností vztahujících se ke stavu nemovitosti v době rozhodování stavebního úřadu) a v tomto řízení bezpředmětné, proto k nim Nejvyšší správní soud (ani městský soud) nemohl přihlížet.

Není sporu o tom, že podle § 96 odst. 2 správního řádu se v přezkumném řízení posuzuje soulad rozhodnutí s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání, což na několika místech městský soud např. na str. 18 soud opakovaně uvádí.

Uvedené však nikterak nevylučuje, aby soud ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. provedl a doplnil dokazování, mě-li za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn nedostatečně, a to i za použití nových důkazů, které sice ve správním řízení nebyly předloženy, resp. nebyly součástí správního spisu, jak uvádí městský soud, nicméně jsou schopny vypovídat o skutkovém stavu v době vydání správního rozhodnutí; tedy lze jimi ve správním řízení správním orgánem zjištěný skutkový stav potvrdit nebo vyvrátit; v daném případě potvrdit či vyvrátit havarijní stav nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky k datu vydání rozhodnutí o nařízení provedení zabezpečovacích prací. Takové hodnocení však městský soud neprovedl a bez dalšího akceptoval žalovaným konstatovaný nedostatek skutkových zjištění.

Přezkumné řízení bylo zahájeno, jak potvrdil i městský soud, z důvodu absence dostatečných skutkových zjištění o stavu nemovitosti, a s tím spojené nutnosti nařízení zabezpečovacích prací. Správní orgán provádějící přezkumné řízení tak měl pozornost zaměřit na to, zda stavební úřad měl v době vydání rozhodnutí dostatečně spolehlivé poznatky o stavu nemovitosti pro to, aby mohl postupovat dle § 135 odst. 2 stavebního zákona a zabezpečovací práce nařídit, a zda takto nařízené zabezpečovací práce svojí povahou (nikoli však již samotným způsobem a skutečným rozsahem provádění) nevybočily ze zákonného rámce daného stavebním zákonem či prováděcími předpisy.

Tyto otázky však zůstaly v pozadí skutečností zjišťovaných a upřednostňovaných ve vztahu k tomu, jakým způsobem, a v jakém rozsahu stěžovatelka zabezpečovací práce fakticky prováděla.

Nejvyšší správní soud v této otázce konstatuje, že závěr o nedostatečně zjištěném stavu nemovitosti je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Pokud městský soud aproboval závěr žalovaného o tom, že není zřejmé, jak stavební úřad dospěl k závěru, že zabezpečovací práce jsou nutné, resp. je mu vyčítáno, že ze spisu nevyplývá, že by provedl kontrolní prohlídku na místě samém, nelze dovodit, na základě jakých podkladů a úvah tak městský soud uvedl v odůvodnění rozsudku: *„Základními skutkovými okolnostmi, jež je třeba v řízení o nařízení nutných zabezpečovacích pracích zjišťovat, je, zda stavba ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat a zda je či není nutné ji neodkladně odstranit. Dále pak skutková zjištění stavebního úřadu musí tvořit přezkoumatelný podklad pro vymezení onoho nutného rozsahu nařízených prací - jiný než nutný, tedy ve smyslu nutného minima k odstranění brozícího nebezpečí, rozsah prací nelze v řízení podle § 135 stavebního zákona nařídit. O obou těchto skutkových okolnostech musí být tedy ve správním spisu pro účely přezkumného řízení alespoň nějaký podklad, který vyšel najevo v průběhu řízení před správním orgánem vydávajícím přezkoumávané rozhodnutí. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo.“* Nejvyšší správní soud na rozdíl od městského soudu takový závěr nesdílí.

Nelze přehlédnout, že žalovaný (jakož i osoby zúčastněné) nepochybně stav nemovitosti znal, a to již z toho důvodu, že vedl řízení s předchozími vlastníky nemovitosti; předchozí řízení, které bylo vedeno s původními vlastníky nemovitosti, jimž bylo nařízeno provedení zabezpečovacích prací již v roce 2010, však nebral vůbec v potaz. Ve správním spise se nachází dostatek fotodokumentace, jakož i informací z veřejně dostupných webových stránek a dobových informací z tisku, z nichž zcela zjevně vyplývá havarijní stav domu (ohroženého samovolnou demolicí); tyto údaje bezesporu nebylo obtížné ani následně pro žalovaného v přezkumném řízení vyhledat. Informace o stavu domu v době nařízení zabezpečovacích prací jsou seznatelné rovněž ze statického posudku Ing. L. a z expertního stavu objektu Prof. Ing. V. R., jakož i z dalších dokumentů. Zcela bylo v hodnocení této otázky pominuto, že zabezpečovací práce z převážné části shodného rozsahu byly nařízeny již 10. 12. 2010 předchozím vlastníkům nemovitosti, kteří ji nabyli v rámci nedobrovolné dražby již v roce 2004 (byla jim vydána v roce 2007 a 2009 dvě stavební povolení, která však nenabyla z důvodu odvolání osob zúčastněných na řízení, právní moci). V rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že kontrolní prohlídkou provedenou dne 28. 1. 2010 stavební úřad zjistil, že stavba je ve špatném technickém stavu, stavební úřad uložil předchozímu vlastníkovu stavby dne 23. 11. 2010 zhotovení statického posouzení objektu, vlastník předložil na základě statického posouzení návrh na provedení nutných zabezpečovacích prací; uvádí se zde, že *objekt jako celek vykazuje havarijní stav – jedná se o stav akutního ohrožení života a zdraví osob; v případě zřícení střech a pádu prvků na konstrukce nižších podlaží by mohlo dojít ke zřícení celého objektu s následky pro sousední objekty.* Pokud byl stav objektu takto popsán a zabezpečovací práce nebyly předchůdci stěžovatelky provedeny, ač byly nařízeny, lze stěží dovozovat, že by se stav nemovitosti po roce samovolného chátrání zlepšil, naopak lze logicky dovodit, že musel být minimálně stejný či spíše horší. Závěr žalovaného a soudu o tom, že stavební úřad neměl dostatek

pokračování

skutkových zjištění, resp. že základním nedostatkem přezkoumávaného rozhodnutí je naprostá absence relevantních skutkových zjištění, jež by měla oporu ve správním spise, sám nemá oporu ve spise, resp. je s obsahem spisu v rozporu.

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli i v tom, že rozhodnutí žalovaného, jakož i napadený rozsudek se nikterak nevypořádávají s otázkou zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí stavebního úřadu právě z hlediska použití § 135 odst. 2 stavebního zákona. Podle citovaného ustanovení stavební úřad nařídí vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací, jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit. Samotné zabezpečovací práce na rozdíl od prací udržovacích přitom stavební zákon blíže nespecifikuje [srov. § 103 odst. 1 písm. c) stavebního zákona].

Pokud vycházel Magistrát při nařízení přezkumného řízení z premisy, že byly přezkoumávaným rozhodnutím stavebního úřadu nařízeny práce, které vyžadují stavební povolení, měl přezkoumat rozhodnutí stavebního úřadu právě v tomto rozsahu, tzn. posoudit, které z 29 nařízených prací lze provádět v režimu § 135 odst. 2 stavebního zákona, které je třeba podřadit pod § 103 stavebního zákona, a které naopak stavební povolení či ohlášení vyžadují, a své závěry odůvodnit.

V přezkumném řízení může správní orgán rozhodnutí správního orgánu vydané v rozporu s právními předpisy zrušit nebo změnit v té části, která je v rozporu se zákonem. Zrušení rozhodnutí je na místě tam, kde bude zjištěno, že správní rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno; to v projednávané věci nebylo přezkoumatelným způsobem zjištěno, neboť hodnocení povahy jednotlivých nařízených prací rozhodnutí žalovaného zcela postrádá a z tohoto důvodu je zcela nepřezkoumatelné. Tento nedostatek je o to závažnější, že tyto okolnosti mají dopad právě do úvahy ohledně stanovení účinnosti rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení; jinými slovy úpravy, které by mohly být a byly provedeny v souladu se zákonem v režimu § 135 odst. 2 stavebního zákona, by tak byly zcela nedůvodně posuzovány jakožto úpravy (stavba) bez povolení, a to se zpětnými účinky k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí stavebního úřadu (se všemi dopady); k čemuž fakticky došlo. Takové posouzení nelze činit, jak namítá osoba zúčastněná na řízení, až v následném řízení o odstranění stavby, resp., jejím dodatečném povolení, v němž bude zkoumáno, které stavební práce lze zachovat, tedy je dodatečně povolit, které nikoli a bude třeba je odstranit či nahradit jinými.

Pro tyto vady nepřezkoumatelnosti spočívající v absenci odůvodnění rozhodnutí žalovaného měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, což neučinil.

Městskému soudu lze přisvědčit v tom, že z hlediska závěru o zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí je zcela irrelevantní stav, který nastal po vydání přezkoumávaného rozhodnutí (včetně stavu, který byl způsoben jeho realizací). Nelze však již zcela akceptovat závěr, že námitky stěžovatelky týkající se zásadní změny ve stavebně technickém stavu objektu, jsou v přezkumném řízení zcela nepřípadné.

Podle § 94 odst. 5 správního řádu, *při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno*

*v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*

Podle § 99 odst. 2 správního řádu *pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.*

Městský soud konstatuje, že zmíněný § 99 odst. 2 správního řádu se již netýká samotných podmínek pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, ale řeší časové účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení; proti tomu nelze z hlediska samotné zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí ničeho namítat. Lze zcela souhlasit s městským soudem v tom, že smyslem tohoto ustanovení je šetřit subjektivní práva osob, do nichž bylo zasaženo nezákonným rozhodnutím závažným způsobem, a to tak, že jim byla rozhodnutím správního orgánu uložena povinnost v rozporu s právními předpisy; z důvodu odstranění škodlivých následků rušeného nebo měněného rozhodnutí, jímž byla nezákonně uložena povinnost, správní orgán a priori určí, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí. V dalších úvahách ohledně správnosti vydaného rozhodnutí v přezkumném řízení však městský soud opomíjí skutkový stav věci. Uvádí, že takovými okolnostmi, které by mohly navodit účinnost rozhodnutí ex nunc, by mohla být situace, kdy by se osoba, již byla uložena povinnost, ocitla zrušením rozhodnutí s účinky ex tunc v méně výhodné situaci, než kdyby rozhodnutí bylo zrušeno ex nunc či by bylo nesrovnatelně závažněji zasaženo do práv jiné osoby; pokud uvádí, že o takový případ však v posuzované věci nejde, a to ani s přihlédnutím k argumentaci žalobkyně, nelze s ním souhlasit.

Městský soud zcela opomíjí, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla stěžovatelce uložena ex offio (nikoli k její žádosti) povinnost – provést určité konkrétně stanovené zabezpečovací práce a stěžovatelka je na nemalé náklady provedla. Není ani bez významu, že tomuto aktu předcházelo již rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2010, které povinnost provedení z převážné části týchž nutných zabezpečovacích prací ukládalo předchozím vlastníkům nemovitosti Ing. P. R. a Ing. J. K., stejně tak byla tímto rozhodnutím uložena osobám zúčastněným povinnost strpět provádění prací na stavbě (jmenovaným bylo opakovaně vydáno stavební povolení, k odvoláním sousedních vlastníků - osob zúčastněných na řízení - bylo vždy zrušeno, poté byly vzhledem ke stavu chátrající nemovitosti nařízeny zabezpečovací práce); následně byla nemovitost prodána. Nelze proto tvrdit, že stěžovatelka nebyla v dobré víře v zákonnost správního aktu, který de facto „zdedila“ po svých předchůdcích, byť žádná práva nenabyla, nýbrž jí byla uložena povinnost. Tím spíše, byla-li stěžovatelka na základě správního rozhodnutí, které je nadáno presumpcí správnosti a které navíc bylo již pravomocné, povinna určitým způsobem konat.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 - 36, konstatoval mimo jiné: „*Stavebník se v přezkumném řízení nemůže zpravidla dovolávat dobré víry (§ 94 odst. 4 správního řádu), realizoval-li záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že*

## pokračování

*stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, a to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění stavby či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá. V ostatních případech však není možno na stavebníka přenášet povinnosti orgánů státní správy. U stavebníků lze předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu jejich záměrů s podrobnou právní regulací. Posouzení souladu záměru stavebníka se zákonnými požadavky je v první řadě úkolem správních orgánů, které k tomu mají disponovat takovým personálním a odborným zázemím, aby jej zevrubně posoudily a v případě rozporu s právními předpisy patřičně reagovaly.“*

Výše uvedené závěry stran dobré víry stěžovatelky jsou zcela případné i na projednávanou věc. Pokud rozpor rozhodnutí s právními předpisy má mít původ výlučně v postupu správního orgánu, aniž by k tomu stěžovatelka svým přičiněním jakkoli přispěla, a je v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, je třeba její dobrou víru v intencích § 94 odst. 5 a § 99 odst. 2 správního řádu reflektovat. Pokud žalovaný a potažmo městský soud dovodili, že stěžovatelka nenabyla žádná práva, ale byly jí uloženy pouze povinnosti, tudíž na ni § 94 odst. 5, resp. § 99 odst. 2 správního řádu nedopadá, interpretoval daná ustanovení pouze na základě gramatického výkladu, aniž by přihlížel k jejich smyslu.

Odůvodnění žalovaného (potažmo městského soudu) tak zcela postrádá argumentaci pro závěry, které byly stran § 94 odst. 5 a 99 odst. 2 správního řádu učiněny.

Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil v kontextu s výše uvedenými deficity rozhodnutí žalovaného závěrům, které žalovaný a soud učinili stran aplikace § 97 odst. 3 správního řádu, neboť závěr o tom, že rozhodnutí stavebního úřadu nemělo být vůbec vydáno, nemá dostatečnou oporu v provedeném přezkumném řízení. Ostatně sám městský soud přisvědčil námitce stěžovatelky, že důvody, jež žalovaný uvedl pro změnu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nejsou zcela přiléhavé; uvedl: „Nelze totiž souhlasit s tím, že by řízení podle § 135 odst. 2 a § 141 stavebního zákona nebylo v dané věci vůbec zahájeno. K zahájení řízení totiž došlo přinejmenším okamžikem vydání rozhodnutí stavebního úřadu o zabezpečovacích pracích. To sice nemění nic na tom, že řízení, jak správně konstatoval žalovaný, bylo zatíženo ve vztahu k účastníkům zásadní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, sama o sobě by však tato skutečnost nemusela vést ke zrušení rozhodnutí bez dalšího.“

Stěžovatelce lze rovněž přisvědčit i v tom, že městský soud zcela nevypořádal její námitku týkající se absence správního uvážení a absence poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. K těmto námitkám podpořeným konkrétními tvrzeními soud pouze konstatoval, že obsahově byly v zásadě vypořádány již ve vztahu k druhé žalobní námitce, tedy ve vztahu k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu v přezkumném řízení. Nicméně lze soudu přisvědčit, že okolnosti, na něž stěžovatelka poukazuje (způsob provedení prací osobami zúčastněnými na řízení na jejich vlastních nemovitostech), nejsou z hlediska přezkumného řízení vedeného se stěžovatelkou

relevantní ve vztahu k hlediskům, podle nichž se rozhodnutí v přezkumném řízení přezkoumává.

Nejvyšší správní soud setrvale konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí; v těchto intencích požadavků přezkoumatelnosti rozsudek městského soudu neobstál.

Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatelky zčásti důvodnými, proto rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení; v něm je vázán právním názorem vysloveným výše.

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu